SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CII. No. 96. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, MAY 23, 1995. CENTS 50 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ВІВТОРОК, 23-го ТРАВНЯ 1995 р. Ч. 96. РІК CII.

ПАРАФОВАНО УКРАЇНСЬКО-РОСІЙСЬКИЙ ДОГОВІР

Київ(УНІАР).— У середу, 17-го травня, радник з питань друку амбасади України в Росії Вадим Долганов повідомив з Москви, що договір про дружбу і співробітництво між Україною і Росією парафовано і він готовий до підписання двома президентами. Надійшло також повідомлення, що в Кремлі під керівництвом Боріса Єльцина 16-го травня відбулася нарада з питань українсько-російських відносин. У нараді взяли участь: прем'єр-міністер Росії Віктор Чорномирдін, його перший заступник Олег Сосковець, російський міністер закордонних справ Андрей Козирєв, керівник Федеральної російської служби безпеки Сєрґей Стєпанішин, керівник Служби зовнішньої розвідки Євґеній Прімаков, начальник генерального штабу збройних сил Росії Міхаїл Колєсніков, командувач Військово-морської фльоти Росії Фелікс Ґромов.

Учасники наради постановили, що "стратегічне партнерство між Україною та Росією стане реальним лише тоді, коли буде знайдено прийнятне для Російської Федерації вирішення питань, пов'язаних із Чорноморською фльотою".

Незалежні політичні коментатори розцінили цю зустріч, як спробу російського керівництва виробити тактику дій під час двосторонньої зустрічі 26-го травня в Мінську президентів Росії та України. Оскільки Росія не погоджується на вимоги України щодо Чорноморської фльоти, підписання двостороннього договору може бути перенесене на невизначений час.

Народний депутат Верховної Ради України Володимир Марченко з фракції соціялістів сказав: "Я вітаю парафування цього договору, оскільки його підписання та ратифікація мають, як для України, так і для Росії важливе значення". Він додав, що 70 відс.українських підприємств пов'язані з російськими партнерами і цей договір допоможе зберегти робочі місця. А з політичної точки зору, то загострення в Криму часто провокується через відсутність договору між Україною та Росією. Отож його підписання стане чинником стабілізації в Україні, вважає депутат.

Секретар комісії боротьби з організованою злочинністю, депутат України від Криму, член Міжреґіональної депутатської групи Галина Старовойтова зазначила: "Я сподіваюсь, що Росія правильно оцінить ситуацію і те, що відбулося й відбува-ється в Білорусі й Казахстані не вплине на намір Росії будувати добросусідські, братерські й, перш за все, рівноправні відносини з Україною".

Депутат України від фракції Народного Руху України Ґеорґій Манчуленко вважає, що візита Б. Єльцина в Україну повинна відбутися, але залишаються сумніви щодо швидкого підписання двостороннього широкомаштабного договору, оскільки проблема з Чорноморською фльотою остаточно не розв'язана.

В УКРАЇНІ УХВАЛЕНО ЗАКОН ПРО ВЛАДУ

Київ(УНІАР). — Тут у четвер, 18-го травня, на вечірньому засіданні сесії Верховної Ради України депу-тати ухвалили прийняти за основу один з узгоджених варіянтів закону про владу і місцеве самоврядування, представлений депутатом Бурчаком.

За те, щоб цей проєкт взяти за основу, в поіменному режимі проголосувало 224 депутати, проти — 92. Після обговорення, депутат Іван Плющ, який представляє групу "Незалежність", запропонував проголосувати законопроєкт в цілому. "За" було 219 голосів. Тоді в цілому проголосували проєкт постанови Верховної Ради про цей закон. Проєкт запропонував Президент України Леонід Кучма, а виголосив депутат Бурчак. В ухваленій постанові сказано:

"1. Ухвалити закон України 'Про державну владу і місцеве самоврядування в Україні' в цілому в редакції, запропонованій узгоджувальною комісією, виключивши із його тексту статтю 23 і пункт 24 статті 17;

2. Стаття 27 застосовується тільки з питань ухвалення нової конституції України (пропозиція керівника групи "Реформи" Сергія Соболєва)".

В поіменному режимі в цілому проголосували за таку редакцію 226 депутатів і 94 — проти.

У статті 23 закону про державну владу і місцеве самоврядування йдеться про механізм розпуску Президентом Верховної Ради. У пункті 24 статті 17 йдеться про право Верховної Ради України відкривати процедуру парляменту щодо висловлення недовір'я Президентові в разі вчинення ним державної зради або іншого злочину. Стаття 27 передбачає випадки, у яких Президент може призначити всеукраїнський референдум.

Голова Пресової служби Президента Михайло Дорошенко сказав, що після вивчення результатів розгляду законопроєкту про владу Президент Кучма остаточно визначиться з приводу полебісциту.

Папа Іван Павло II відвідав Чехію

Прага. — Папа Іван Павло II здійснив пасторську візиту до Чехії.

В імені Католицької Церкви він просив прощення в тих громадян республіки, які належать до інших конфесій, за всі кривди, заподіяні в минулі століття. Разом з тим Папа проголосив, що „Католицька Церква прощає кривди, яких зазнали її вірні від представників інших конфесій".

Виступаючи з проповіддю на масовій Службі Божій на летовищі моравського міста Оломоуц, де були присутні 200,000 прочан з країн Европи, Іван Павло II закликав до єдности християн різних конфесій.

Папа канонізував двох видатних представників Чеської Католицької Церкви — Яна Саркандера і Здіславу з Лемберка, які стали славними в середні віки як захисники своїх парафіян. Папа благословив чеських католиків на будівництво в країні нових храмів.

Візита Папи Івана II викликала гостру реакцію в християн Чехії. Лідери євангелістської Церкви Чеських Братів висловили рішучий протест проти причислення до святих священика з XYII сторіччя Яна Саркандера, який відзначався особливою жорстокістю щодо протестантів.

Г. Удовенко відвідав Білорусь

Київ(УНІАР).— У вівторок, 16-го травня, закінчилася дводенна офіційна візита до Білорусі міністра закордонних справ України Геннадія Удовенка, який відвідав Мінськ на запрошення міністра закордонних справ Білорусі Володимира Синька.

Президент Білорусі Олександер Лукашенко прийняв українського міністра і в них відбулася одногодинна розмова, під час якої мова йшла про інтеґраційні процеси Білорусі з Росією, про створення митного союзу тощо.

Результатом переговорів стало парафування міждержавного договору про дружбу, співробітництво і добросусідство. Цей договір незабаром має бути підписаний президентами України і Білорусі.

На заключній пресовій конференції міністри закордонних справ підкреслили, що Україна не має зауважень до інтеґраційних процесів Білорусі та Росії, а її пріоритетом залишається економічна співпраця з країнами СНД. "Ми повинні зробити все для того, щоб не допустити війни",— сказав Удовенко. Бо не тільки велика війна, яку народи пережили 50 років тому, приносить багато лиха: сьогоднішні події в різних реґіонах світу показують, що аґресивний сепаратизм провокує міжнаціональну ворожнечу та призводить до величезних людських втрат.

Як відомо, в Білорусі 14-го травня відбулися вибори до парляменту і референдум на вимогу президента О. Лукашенка. Згідно з повідомленням ІТАР-ТАСС, за надання російській мові статусу рівного з білоруською проголосувало 83.1 відс. громадян, які взяли участь у голосуванні. За економіч-ну інтеґрацію з Росією проголосувало 82.4 відс. Закон Білорусі передбачає, що результати референдуму є дійсними, якщо в ньому взяли участь більше ніж половина виборців.Отже треба 50 відс. плюс один голос.

Прокоментували білоруський референдум члени української групи спостерігачів Олег Данилейко, Юрій Шкарлат, Юрій Сахно і Леонід Сафронов. Шкарлат вважає, що демократичні вибори в Білорусі були зірвані, оскільки в цьому були зацікавлені владні структури, включно з президентом, з подачі якого була надзвичайно утруднена праця засобів масової інформації з висвітлення передвиборчої кампанії й самих виборів. Ю. Сахно також сказав, що це були зовсім недемократичні вибори. Участь у них взяли 64 відс. громадян і відбулися вибори лише у 105 округах із 260-ти. На відміну від виборів, референдум отримав офіційну підтримку. Президент сам закликав іґнорувати вибори і відповісти "так" на питання референдуму, розповіли спостерігачі. В результаті голосування республіка поверне собі прапор і герб совєтської Білорусі. Це є першим кроком до створення Евроазійського союзу.

Заплянований одноденний дяківський семінар

У суботу, 24-го червня, 1995 р. від год. 9:30 ранку до 5:30 пополудні в парохії Св. Володимира в Гемпстед, Н. Й. відбудеться одноденний дяківський семінар. Курс провадитиме проф. Йосиф Роль, який від 1979 р. провадить навчання дяківства на території Америки й Канади.

Програма курсу передбачає опанування Воскресних Гласів (недільних тропарів, кондаків і прокіменів) та їх премінення до різних текстів. Тексти будуть в українській і англійській мовах. Рівночасно Йосиф Роль подасть історичний розвиток гласів притаманних українському обрядові.

Треба сподіватися, що зацікавлені особи околиці Ню Йорку скористають з такої рідкісної нагоди. Про ближчі інформації можна довідатися від Марії Герасимович Олинець, диригента хору церкви Св. Володимира в Гемпстед, Н. Й.

За інформаціями телефонувати на число (516)–488 –4823, після 9-ої год. вечором.

КИЇВ. — Українська Студентська Спілка (УСС) та молодеча організація Народного Руху України "Молодий Рух" на спільній конференції розглянули результати політико-психологічного дослідження, проведеного Науково-практичним центром політичної психології Академії Політичних Наук України та соціологічних досліджень Українського науково-дослідного інституту з проблем молоді. Дослідження засвідчили помилковість твердження про політичну інертність української молоді. У середовищі молоді сьогодні переважають правоцентристські погляди. Серед усіх вікових категорій молодь посідає найбільш праві позиції. З'ясувалося, що 75 відс. молоді однозначно підтримують незалежність України. Референдум за відновлення СССР готові підтримати тільки 12 відс. опитаних. Категорично відкидають цю ідею 61 відс. респондентів.

У Філядельфії завершується підготова до спортового Джемборі

Українська Спортова Оселя „Тризуб"

Філядельфія (М. Б-й). — Згідно з повідомленням Реґіонального Українського Олімпійського Комітету під час вікенду з нагоди Дня Пам'яті від 27-го до 29-го травня ц. р. українська молодь ЗСА, Канади і України візьме участь в Передолімпійському Спортовому Джемборі у Філядельфії.

До участи в тій небуденній імпрезі зголосилося 300 змагунів і змагунок, переважно членів спортових клюбів і молодечих організацій з таких міст ЗСА: Чикаґо, Дітройт, Воррен, Піттсбурґ, Ірі, Філядельфія, Нюарк, Ню Йорк, Ґлен Ков, Гартфорд, Балтимор, Вашінґтон, Маямі і Форт Лодердейл та з Канади — Торонто і з України — Львів-Винники.

Відкриття джемборі відбудеться в суботу, 27-го травня, о год. 8:45 вранці на „Тризубівці" в Горшамі, Пенсильванія, а о год. 7:30 вечора відбудеться бенкет у Вілліамсон ресторан.

Згідно з програмою спортові змагання відбуватимуться на „Тризубівці" (футбол і теніс), в приміщенні середньої школи в Горшамі (відбиванка) і в Іґл Ладж у Філядельфії і Сентер Веллі біля Аллентавну (ґолф).

В неділю, 28-го травня, майже ввесь день на площі „Тризубівки" в Горшамі відбуватиметься розвагова програма з участю танцювального ансамблю „Волошки", хору „Прометей" і ансамблю „Гайдамаки" з Філядельфії та музичного ансамблю „Львів'яни" з України, а вечором о год. 8:30 у Вілліямсон ресторані в Горшамі відбудеться забава при звуках двох оркестр.

В понеділок, 29-го травня, о год. 1-й по полудні відбудеться закриття цього спортового джемборі.

Заповідачем програм і аранжером забави буде д-р Володимир Карпинич.

Розглянуто питання подвійного громадянства

Київ (УНІАР).— Питання подвійного громадянства розглянено за "круглим столом" у Київському інституті держави і права Національної Академії Наук України.

Директор інституту академік Юрій Шемшученко сказав, що Україна дотримується певної політичної позиції про непоширення та запобігання поширенню подвійного громадянства. В Европі до подвійного громадянства є кілька підходів: деякі країни застосовують загальний принцип, коли існує тільки одне громадянство і цілком не допускається подвійне. В деяких інших країнах подвійне громадянство дозволяється як вийнятки. Така практика діє у більшості країн Европи.

(Закінчення на стор. 4)

У СВІТІ

НЕВІДОМИЙ ЗЛОЧИНЕЦЬ спробував підпалити Церкву Всіх Націй, розташовану під Масличною, або Елеонською, горою у східньому Єрусалимі. Молодий чоловік віком до 25 років, обілляв бензиною церковний орґан і підпалив його. Не знати, чим закінчився б цей інцидент, якби францісканський чернець не кинувся до злочинця. Той втік, залишивши течку, в якій були пляшки з вибуховою сумішшю. Церкву Всіх Націй збудовано в 1924 році за гроші, зібрані у багатьох християнських країнах. Вона стоїть поблизу Ґетсиманського саду, на тому місці, де Ісус Христос останній раз молився перед дорогою на Голготу.

ЛІБЕРАЛЬНО-ДЕМОКРАТИЧНА партія Росії розпочала підготову до проведення в Москві міжнародної конференції під назвою „За найшвидше скасування санкцій проти республіки Ірак та інших заблькованих держав". З цією метою в Державній думі створено ініціятивний комітет. У його першому засіданні брали участь представники амбасад Іраку, Ірану, Сербії, Куби, Північної Кореї та Лібії. Лідер російських ліберальних демократів Владімір Жириновський у своєму виступі запропонував перетворити призначену на 19-те червня конференцію „у постійно діючий орган", членами якого будуть „скривджені економічними санкціями держави".

ЛІДЕР АҐРАРНОЇ партії Росії Міхаїл Лапшін виступив з гострою критикою на адресу щойно створеного проурядового передвиборчого бльоку „Наш дом — Россія", очоленого прем'єр-міністром Віктором Черномирдіним. Коментуючи цю подію, М. Лапшін сказав на пресовій конференції в Москві: „На політичну сцену Росії вийшла партія нового типу — партія влади, партія правлячої номенклятури, партія ситої буржуазії. Вона об'єднує всіх високопоставлених чиновників, які правдами і неправдами намагаються зберегти за собою свої пости і привілеї".

ГОЛОВНИЙ РЕДАКТОР телевізійної служби московського бюра аґентства Ассошієйтед Пресс Ендрю Браддал повідомив, що двох працівників тбіліського бюра аґентства, Ґію Панхадзе і Давида Кванджеладзе, які їхали у Грозний, зупинила група військових, витягнула їх з авта, побила і відібрала гроші та телевізійну апаратуру. Чеченські командири запевнили потерпілих, що до цього вандалізму чеченські патріоти не причетні. Подібних випадків у Чечні вже трапилося десятки, але в кожному з них винними виявлялося російське окупаційне військо, в якому панує низька дисципліна.

В СЕУЛІ, південнокорейській столиці, відбулася жорстока сутичка між поліцією і студентами, які вимагали покарати винних у розправі над учасниками повстання у Кванджу в травні 1980 року. Тисячі студентів вийшли на центральну вулицю столиці, закликаючи владу притягнути до кримінальної відповідальности тих урядовців, які 15 років тому придушили молодечий антиурядовий рух. Поліція змушена була застосувати проти демонстрантів сльозоточивий ґаз, декілька десятків студентів заарештовано.

Атена Пашко розповіла про працю жінок

Атена Пашко

Джерзі Сиіті Н. Дж. (Р. Р.).— Голова Союзу Українок Атена Пашко 18-го травня завітала до редакції "Свободи" у складі делеґації Народного Руху України, що відвідала Канаду і ЗСА 10-18-го травня.

Окрім участи у програмі Руху, А. Пашко зустрілася з представницями Союзу Українок Америки в Дітройті, Торонто, Ню Йорку та інших місцевостях, а також мала зустріч у Світовій Федерації Українських Жіночих Організацій в Торонто. Під час зустрічей намічено контури співпраці, можливого спільного таборування дітей в Україні оздоровчо-виховного характеру. Передбачається, що табори будуть засновані в Україні, але за допомогою закордонних жіночих організацій.

А. Пашко повідомила, що у Києві 2—5-го червня відбудеться міжнародна жіноча науково-практична конференція "Жінка і демократія". Її проводить міжнародна організація "Жіноча громада" за сприянням представництва ООН в Україні та організаційного комітету з підготовки до Світового форуму жінок у Пекіні та до Світової конференції жінок у Пекіні. Згідно з розкладом, отриманим в ООН, Союз Українок має право на конференцію в Пекін послати дві делеґатки, а на форум 12-13 делеґаток. Щоправда, гроші на поїздку вони мусять шукати самі, а це близько 2,000 дол. Отож надії на участь українських жінок майже немає. А. Пашко зазначила, що, можливо, для України участь у цій конференції та форумі нічого особливого не дасть, але треба все ж переймати досвід від світових організацій, які вже діють давно в різних країнах. І, звичайно, треба розвивати організації українські, які є спадкоємницями українських жіночих організацій, діяльність яких завжди була пов'язана з національно-визвольною боротьбою, вважає А. Пашко. За її словами, Союз Українок покищо має 11,000 членкинь і діє в різних реґіонах України.

ПАТРІЯРХАЛЬНЕ СВЯЧЕНЕ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Місцевий Відділ Українського Патріярхального Товариства влаштовує спільне Патріярхальне свячене у неділю, 28-го травня, у великій залі Українського Народного Дому, 140 Друга аве. в Ню Йорку. Початок о год. 2-ій по полудні. У програмі — святкове слово — ред. М. Галів, та мистецька програма. Вступ — 12 дол. Можна замовляти столи на 8 осіб. Зголошення з оплатою слід висилати до 22-го травня на адресу: The Ukrainian Patriarchal Society, P.O. Box 285, Cooper Station, New York, NY 10276.

З'ЇЗД БЕРЕЖАНЦІВ

Ню Йорк.—Комітет Бережанської Землі повідомляє, що з'їзд мешканців Козівського і Бережанського районів відбудеться у суботу, 17-го червня, в домівці Т-ва „Самопоміч", 98 Друга аве. в Ню Йорку. Початок реєстрації — о год. 11-ій ранку. Реєстраційне — 5 дол. У справі інформацій слід телефонувати до Дарії Костів (212) 228-1244 або Лева Бабія (416) 233-3504. Детальніші інформації про програму з'їзду можна почерпнути з оголошення у „Свободі", ч. 92 з 19-го травня ц. р.

В АМЕРИЦІ

У ЧЕТВЕР, 18-ГО ТРАВНЯ, республіканці в Палаті Репрезентантів з поміччю вісьмох консервативних демократів, рішилися на безстрашний політичний крок і схвалили плян збалянсовання державного бюджету. Голосами 238 за та 193 проти схвалено семирічний республіканський плян, який передбачує 1.5 трильйона дол. заощаджень і зменшення витрат. У загальному плян спрямовано на ліквідацію кожнорічного 200 біл. дол. дефіциту та здобуття 350 біл. дол. для покриття обіцяних податкових улегшень.

РЕСПУБЛІКАНСЬКІ СЕНАТОРИ намагаються внести пропозицію, на знесення існуючого закону, що дозволяє платникам податків на фінансування президентських виборів. Цим дуже стурбовані опоненти, які уважають це серйозною загрозою для існуючої системи виборчих кампаній,що її запроваджено після вотерґейтського скандалу і яка дозволяє на даток 3 дол. на допомогу оплати президентських виборів. Кандидатам, які користають з цієї державної допомоги, не дозволяється приймати дотацій від приватних громадян.

ЗРОСТАЄ ТОРГОВЕЛЬНИЙ конфлікт між ЗСА та Японією бо зростає число прихильників японської сторони, а в той самий час ще одно велике американське підприємство скаржиться на дискримінаційну торговельну політику Японії. Европейські офіційні чинники засуджують Уряд президента Билла Клінтона за рішення накласти великі тарифи на люксусові японські авта, що продаються в Америці, бо уважають це переступленням міжнародних торговельних правил. У той самий час фірма Істман-Кодак внесла зажалення до Уряду ЗСА, оскаржуючи Японію у таких же потягненнях проти неї, як і проти автових фірм ЗСА.

СПРАВА ЗМЕНШЕННЯ видатків є на денному порядку не тільки у Вашінґтоні чи у міських радах таких великих міст як Ню Йорк, але є також турботою всіх більших фірм. З уваги на це, телефонічна фірма Белл Савт повідомила, що до кінця 1997 року зменшить кількість свого персоналу ще на 9,000 працівників.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Передплата на рік $55.00, на півроку-$32.00, на 3 місяці-$17.00. Для членів УНСоюзу $30.00 річно. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Занепадає престиж Америки

Понад 200 років тому поселенці в 13 колоніях так званого „Нового Світу", невдоволені правлінням Англії з королем на чолі, вирішили створити свою окрему від Англії державу та назвали себе З'єднаними Стейтами Америки. Причиною, що привела до такого рішення колоністів, була не надто розумна економічна політика тодішнього англійського уряду та короля, які оподатковували своїх громадян-колоністів надмірно, без будь-яких узгіднень з ними. Колоністи обурилися і заявили, що не маючи своєї репрезентації в парляменті Англії, вони не є зобов'язані платити ці податки. Одне за одним — і дійшло до відокремлення колоній від Англії та проголошення окремої держави З'єднаних Стейтів Америки. Настали важкі роки для молодої держави, але завдяки розумним і відповідальним провідникам, які розуміли важливість свого завдання для майбутніх поколінь, все подолано.

Від того часу крок за кроком ЗСА прямували по шляху, визначеному батьками країни понад 200 років тому, починаючи від Декларації Незалежности, Артикулів Конфедерації та Конституції з усіми її поправками і додатками, аж по сьогоднішній день. У всіх згаданих документах видно бажання волі у всіх її виявах, а в тому також і вільного вибору державного управління. Вибрано форму демократії-народовладдя, котра побудована на визнанні, що народ є джерелом влади, яку вільно обирає. І саме ця форма політичної системи країни перетривала не тільки свої недотягнення, як і недотягнення країни в цілості та її окремих провідників, але завжди перемагало бажання мати волю та дати можливість іншим її здобути. І так ЗСА були прикладом для цілого світу, як можуть спільно існувати різні раси, народи і релігії, коли мають право на вільне існування. Ба щобільше, ця найбільш демократична країна у світі завжди намагалася обороняти права інших народів, які змагали до демократичного народовладдя та допомагати не тільки своїм досвідом, але там, де була потреба, також і матеріяльними засобами . Всі ці потягнення ЗСА та їхній приклад надали цій країні не тільки вагомости, але здобули їй повагу від інших.З такими атрибутами Америка вирізнялася серед народів світу, як та країна, на яку завжди можна було розраховувати.

Минали роки, проходили події світового маштабу, які змінили сприймання різних понять, але видавалось, що здорового і сильного фундаменту американської демократії нікому не вдасться зрушити. Одначе останніми двома десятками років повіяв вітер лібералізму-вільнодумства, що має схильність до надмірної поблажливости в усьому. Незавважений від початку, через лагідність свого подуву, він, ніким не перешкоджений набирав чимраз більшого розгону, а по дорозі чинив своє — нищив підвалини. Запанували байдужість, аморальність, самолюбство, непошана думки інших, брак віри, а з тим і втрата власного „я". Прийшли до влади люди, які не вірили у спроможність своїх співвітчизників, своєї країни та самих себе. Їхні відповіді на запитання були неправильними, прохання не взятими під увагу, а рішення почали мінятися не з дня на день, а вже з години на годину. Ця нерішучість почала виходити поза кордони країни та впливати на цілковиту зміну поглядів щодо Америки. Почалися політичні шарпання і випробування, на котрі не було реакції, що й призвело до занепаду престижу країни в очах багатьох. З цього скористали ті, які завжди чигали на можливість перемогти в будь-який спосіб ЗСА — прохання у важливих справах не бралося до уваги навіть тими країнами, котрим приділяється величезні грошеві суми американської допомоги, а за ними й інші. Сінгапур не взяв до уваги особистого прохання Президента Америки, боснійські серби навіть не звертали уваги на спроби ЗСА припинити вбивства невинних людей, сомалійці знехтували всіма правилами людської гідности, тягаючи тіло убитого американського вояка по вулицях своєї столиці Моґадішу, Ірак судить жорстоко американських громадян за неуважний переїзд кордону, Росія не бере до уваги звернення припинити доставу обладнання та будівництва ядерних реакторів для Ірану, навіть Польща не хоче говорити про припинення продажу танків Іранові. Це тільки частина прикладів, але навіть і те вказує, до якого рівня упав престиж Америки.

Якщо Америка не хоче цілковито втратити свого місця серед могутніх цього світу, то варто б призадуматись над тим, як цьому запобігти. Просто треба повернутись на шлях отих перших батьків народу, які навіть у політиці притримувались приписаних правил. Боронити, як давніше, принципів демократії, яка понад усе цінить волю та чесність тих, що її захищають.

Володимир Звіглянич

БІЛОРУСЬ ВПАЛА. ЩО ДАЛІ?

I

Результати референдуму та парляментарних виборів 14-го травня в Білорусі приголомшують надвисокою активністю (майже совєтського ґатунку) учасників референдуму і наднизьким результатом першої тури виборів до парляменту. Нагадаю, що всі чотири питання референдуму, запропоновані президентом Лукашенком, здобули гаряче схвалення у населення. 83.1% погодилися з наданням російській мові статусу державної разом з білоруською мовою; 82.4% підтримали зусилля Лукашенка, спрямовані на тіснішу економічну інтеґрацію з Росією; 75% підтримали повернення прапора та герба Білоруської Совєтської Соціялістичної Республіки і ще 77.6% висловилися за надання президентові права розпускати парлямент за грубі порушення конституції. Щоправда, останнє питання має дорадчу, а не обов'язкову силу. Ще раніше парлямент ухвалив вважати 7-го листопада — річницю большевицького перевороту 1917 року у Петрограді — державним святом.

Разом з тим у першій турі було обрано лише 20 з 260 депутатів, що складає 7.69% від загальної кількости. Малоймовірно, що наступна тура буде набагато результативнішою та дозволить розпочати роботу парляменту за наявности конституційної більшости. Михайло Чигир, прем'єр, висловив занепокоєння з приводу того, що наступна рунда виборів може бути відкладена на невизначений час, а Лукашенко буде, що й потрібно було довести, керувати декретами.

Що стоїть за сухими статистичними даними? Поперше, те, що в країні нема популярних політичних лідерів, що населення не знає тих, за кого голосувати. На вкрай незадовільний стан передвиборчої аґітації вказувала комісія ОБСЕ. Подруге, те, що менталітет населення продовжує перебувати культовим, зорієнтованим на „сильного лідера", про що свідчать результати референдуму. Потретє, Білорусь, на жаль, підтвердила свою репутацію найконсервативнішої европейської країни СНД. Ця репутація була трохи похитнулася у короткий період демократичної евфорії 1991—1992 років, щоб згодом повернутися до старого. Опозиція практично задушена у Білорусі, майже вся преса перебуває під невсипущим одноосібним президентським контролем. Нещодавно відбулося поліційне побиття народних депутатів, що протестували проти питань референдуму, у приміщенні парляменту. Якби це сталося у будь-якій іншій країні, що проголосила намір будувати демократію, це неодмінно здобуло б розголос у міжнародній пресі. Сам факт мовчання міжнародних засобів масової інформації з цього приводу красномовно засвідчив те, що у масовому сприйнятті Білорусь фактично не є демократичною країною.

Що є Білорусь тепер, після референдуму? З точки зору політичного устрою вона є парадоксом, неможливе утворення — незалежна країна, зі своєю конституцією, вільно обраним президентом та урядом, чиї герб та прапор є колоніяльні, повністю залежного утворення, яким були всі республіки колишнього СССР. А враховуючи те, що фактично країна, нація зреклася своєї мови та прийняла мову, а звідси й культуру, країни-поневолювача, Росії, то Білорусь тепер є протекторатом Москви. Лукашенко ж фактично перетворився з президента незалежної країни на секретаря обкому, що відносно до підлеглих є сатрап, а відносно до начальства, чи то Єльцина з Козирєвим, є льояльним виконавцем вищої волі. Сказане не має на меті якось принизити Білорусь чи — боронь Боже — Лукашенка, а є простою констатацією факту.

(Закінчення буде)

Микола Мушинка

КОНФЕРЕНЦІЯ ПРО БЕРЕСТЕЙСЬКУ ТА УЖГОРОДСЬКУ УНІЇ

На 1995—96 роки припадають два визначні ювілеї: 400 років Берестейської та 350 років Ужгородської уній Православної Церкви з Римським престолом. Цим датам-ювілеям буде присвячено ряд наукових симпозіюмів, конференцій і семінарів.

Перша така конференція відбулася у травні ц.р. на польському Помор'ї (т.зв. „землях одзисканих"). Її головним організатором була греко-католицька парафія Різдва Івана Хрестителя в Слупську, яка об'єднує українців із польсько-словацького та польсько-українського пограниччя (та їх потомків), насильно вивезених туди з рідних земель в рамках горезвісної акції „Вісла" у 1947 році. Є їх у цьому краї кілька тисяч. Наперекір заздалегідь запланованій і послідовно реалізованій насильній асиміляції, вони і досі зберегли не лише свою первісну греко-католицьку релігію, але й українську національну свідомість, рідну мову та любов до своєї культури.

Конференція розпочалася урочистою Літургією в римо-католицькому костелі в Кошаліні, яким користаються і греко-католики. Літургію разом з місцевим священиком о. В. Пирчаком відслужили: ужгородський єпископ Іван Марґитич та настоятель катедрального храму в Ужгороді о. Йосиф Штилиха в супроводі 40-членного українського греко-католицького хору ім. Августина Волошина з Ужгороду (диригент Я. Керлик). Для кошалінської української громади була це подія історичного значення.

В неділю наступного дня така ж Служба Божа була відправлена у слупському костелі св. Яцека, який теж є спільним храмом для греко-католиків і римо-католиків. Все — від привітання єпископа хлібом-сіллю і його проповіді та мирування — проходило в атмосфері урочистого піднесення. За сльози зворушення тут не ганьбилися ні старенькі бабусі, ні малі діти, ні навіть римо-католицькі ксьондзи.

Саму конференцію, в якій брали участь науковці трьох країн, молитвою та запальним вступним словом відкрив Владика Іван Марґитич. На його думку, Унія не була переходом з однієї релігії в іншу, а зближенням між двома вірами, отже початком екуменізму. „Всі ми були і є православними і нам не слід зрікатися цієї прадідівської назви", — сказав Владика. У своїй промові він не оминув ні сучасного стану греко-католицької церкви на Закарпатті, де, на жаль, панує явна українофобія.

Володимир Задорожний у своїй доповіді розкрив історичні передумови виникнення унії та її реалізацію в Галичині та на Закарпатті. Микола Зимомря з Ужгороду, який нині викладає німецьку літературу у Вищій педагогічній школі у Слупську і який був ініціятором та головним організатором конференції, розповів про невідому рукописну „Історію Мукачівської епархії" Івана Пастелія з XVIII ст. І. Пастелій (1741-1799) був парохом в Гуменному, вікарієм в Кошицях, на кінець каноніком Мукачівської епархії. Його „Історія Мукачівської епархії", як повідомив доповідач, незадовго буде опублікована в ориґіналі та українському перекладі в „Науковому збірнику Музею української культури у Свиднику". Микола Мушинка із Пряшева у своїй доповіді поінформував присутніх про несправедливо забуту монографію Юліяна Целевича (1843-1892) „Дещо за поселення Угорської України русинами і за унію церкви православної угорських русинів з Римом" з 1868 року, яка є першою україномовною працею про історію Закарпаття. Доповідь Ярослава Грицковяна з Кошаліна була присвячена Берестейській унії у творчості Івана Франка, а настоятель греко-католицької парафії Різдва Івана Хрестителя в Слупську о. Богдан Піпка розглянув внесок митрополита Андрея Шептицького в дослідження Берестейської унії.

Після цих основних доповідей розгорнулася жвава дискусія, в якій брали участь вчені Польщі, України та Канади. Конференція, наперекір наявним трудностям, пройшла на високому науковому й організаційному рівні. Її складовою частиною були дві виставки: виставка поштових марок і конвертів з темою Закарпаття із колекції ужгородського філателіста Василя Петрецького та вишивок роботи Надії Дзубатої з Коломиї. Матеріяли конференції будуть опубліковані в окремому збірнику.

Треба підкреслити, що організатори на влаштування конференції не одержали жодних коштів ні від держави, ні від громадських організацій. А все ж таки дали собі раду. І учасників конференції, і хористів вони розмістили по сім'ях, а в українських сім'ях гості з рідних земель почували себе краще, ніж у найлюксусовіших готелях.

Конференція в Слупську була складовою частиною Тижня християнської культури. Її головним героєм був Владика Іван Марґитич, який за рідну віру та українську національну свідомість багато років страждав у сталінських таборах ҐУЛаґу. Кожен його виступ підбадьорював на дусі українців, розкиданих по широких просторах північної Польщі. З Ужгороду у Слупськ він разом з хористами їхав у переповненому автобусі. Разом з ними він провів в автобусі чотири ночі, що слід вважати справнім геройством.

Д-р Анатолій Лисий

„СЛОБОЖАНСЬКИЙ ВЕЛИКДЕНЬ" У ХАРКОВІ

На початку був саботаж

Всесвітня Українська Координаційна Рада (ВУКР) свого часу прийняла рішення провести чергову всеукраїнську національно-патріотичну акцію в цьому році у Харкові в дні Великодніх Свят.

Чому в Харкові? Бо наш український Харків, колишня столиця України, тепер є одним з найбільш зденаціоналізованих, зрусифікованих і зкомунізованих міст України, який лежить майже на кордоні з Росією і в якому потяг до приєднання до Росії та відновлення колишнього СССР є найбільш явним і відвертим не тільки в пересічного зрусифікованого хахла на вулицях міста, але також і в декого в кабінетах адміністрації міста та области.

Чому на Великдень? Ці дні були вибрані, щоб принаймні в якійсь мірі протидіяти наростаючій хвилі промосковських і прокомуністичних свят: 1-го травня (День трудящих всього світу) та 9-го травня (День Перемоги СССР над фашизмом). Підготова то цих свят вже наперед показувала, що вони будуть носити різко антиукраїнський і антидержавний характер, тобто ще одним кроком до підірвання незалежности України.

Отже, враховуючи ці два моменти, а також з метою підтримати слабі українські національні сили Харківщини, ВУКР вирішила іти на фронт змагання за український Харків.

Будучи всесвітньою організацією, ВУКР звернулася до всіх своїх членів східньої і західньої діяспори з закликом взяти участь у цій вельми важливій національній акції. На цей заклик відгукнулися своєю участю українці Тюмені, Камчатки, Башкирії, Москви, Петербурґу, Білорусі, Литви, Зеленого Клину та інші зі східньої діяспори. Зі західньої діяспори лише одна організація взяла участь — Координаційний Комітет Допомоги Україні (ККДУ) ЗСА, представник якої і пише цей допис. Решта поважних членів західньої діяспори, а саме: УККА, УАКРада, КУК, СКУ, ТОУК не взяли участи, не зважаючи на повторні звернення ВУКР. Відсутність цих організацій у фронті боротьби за українське національне утвердження та обороні української державности на Харківщині оцінюється в Києві як саботаж у цьому нерівному змаганні з наступаючими силами промосковської харківської оліґархії.

Харків, Харків, чому ти такий?

З Києва туди їхали трьома дорогами: поїздом вночі та автобусом і автами вдень. Я вибрав автобус, щоби ще раз помилуватися широкими полями Київщини, Полтавщини і Харківщини. У Харкові розташувалися в готелях „Харків", „Київ" та „Політ". Мені випав „Київ". У групі гостей були письменники, журналісти, науковці, мистецькі групи зі східньої діяспори та кількох міст України.

В понеділок, 24-го квітня, програма розпочалася покладенням квітів до пам'ятника Т. Шевченкові, Г. Сковороді та М. Хвильовому. Пам'ятник М. Хвильовому є найновіший. Біля нього відбулося коротке вшанування письменника. Виступали І. Драч, М. Жулинський, О. Зінкевич. Співав хор українців з Башкирстану. Людей було мало, особливо місцевих. Довідалися тут, що міська влада не дала дозволу на хресний хід, не післала своїх представників. Ніде не було видно афіш та повідомлень про „Слобожанський Великдень", які були раніше надіслані з Києва. Заплановане посвячення храму „Убієнних" також було відкликане єпископом Нікодимом (УПЦ МП), напевно під тиском влади.

Після обіду відбувся величавий концерт в залі театру ім. Шевченка на Сумській вулиці. І знову тут позначилася рука влади. Вона відмовила нам Харківський Оперний театр, а театр Шевченка на 450 місць був занадто малий, щоби вмістити понад тисячу бажаючих бути на цьому концерті. Тому люди стояли в проходах, під стінами і взагалі, де могли знайти місце.

Концерт був напрочуд успішний. Неперевершена Ніна Матвієнко вела за собою низку мистецьких груп, одиниць, співів, танців та балету. Були і представники адміністрації, які, сказавши коротке привітання, швидко зникли зі залі. Програму вів невтомний Іван Драч. І хоч початки для нас були пригнічуючі, цей концерт підняв нас на дусі, бо показав, що у Харкові таки жевріє вогонь надії, вогонь українського національного буття.

(Закінчення буде)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Юхим Красноштан

Розмаїття барв і чарівність алегорій

На індивідуальній виставці художника Олександра Ткаченка

Кожного, хто переступив у ці дні поріг Українського Канадського Архіву-Музею Альберти, в першу чергу вразили різнобарв'я фарб, якесь особливе їх сполучення, і контрастування, що якось дуже милозвучно віяло з усіх полотен. А тих творів українського мистця було аж 50. І від жодного не відірвати свій зір. Так і хотілося до кожного доторкнутися, постояти, подумати, оцінити. Бож кожний витвір прекрасний по-своєму. Між іншим, такої ж думки, як і я, були й інші численні любителі образотворчого мистецтва, що відвідали персональну виставку художника Олександра Ткаченка. Мистець народився 1952 року у Кривому Розі в Україні, а нині живе і творить в Дітройті, ЗСА.

Зліва: О. Ткаченко, С. Скрипник, С. Мельниченко.

Здавалося б, що художник, талановитий мистець, відірвавшись від своєї землі і кинувшись у вир зовсім іншого життя, інших звичаїв, може втратити те коріння, що живило його творчість, давало наснагу для нових робіт. Але ні, зовсім ні. Не роз'єднали художника ні віддалі, ні зовсім інший образ життя і все інше, зв'язане з цим, від рідного краю, від того, що українським зветься. А лише посилили почуття і чарівність своєї України.

Хоч, якщо говорити відверто, не дуже щирою була ненька-Україна до випускника Дніпропетровського художнього училища Олександра Ткаченка. Хтось колись десь комусь сказав, що від його творів тхне самостійністю, свободою і націоналізмом. І цього було досить, щоб його творчість не бачив широкий загал людей, які більше тямлять у високому мистецтві, ніж той, що комусь з „високого начальства доніс на нього. Такі були роки. І того шепоту було достатньо, щоб перша персональна виставка талановитого мистця була представлена лише 1988 року, коли почалася ґорбачовська „відлига", а над Україною повіяли зовсім інші вітри і запахло свободою.

За першою київською виставкою, яка, між іншим, користувалася великим успіхом у столичних любителів прекрасного та її гостей, було влаштовано великий показ його творів у рідному Дніпропетровську. І теж викликав великий інтерес у глядачів.

В дні, коли Україна стала самостійною державою, молодий мистець працював, як і всі, з великим надхненням і запалом. І пішов тоді цілий косяк його творів на персональних виставках у Варшаві та Торонто, Ґлезґо і Дітройті, Чикаґо і Лос Анжелесі та інших містах і країнах. І скрізь — заслужений успіх, всюди — тепле сприйняття усього того, що створив він за довгі роки вимушеного творчого мовчання. А „нові" власті навіть прийняли його до Спілки художників України.

Не будемо розповідати, як і чому мистець опинився на американському континенті. Це довга історія. Крім того, тепер багато хто їде. Свобода... Правда, не всі себе знаходять. Дехто тривалий час себе все шукає. Іноді, на щастя, знаходить... Таке наше життя: хтось губить, а хтось і знаходить. Не зразу визначився і Олександер, але знайшов після довгих пошуків свою стежину до сердець людей у чужому краї, на чужій землі. Він припав до душі любителів прекрасного світу мистецтва не лише української національности, а й численних народностей, які населяють американський континент, де нині живе і творить своє мистецтво він.

Організатором цього чудового вернісажу картин, як і попереднього разу, стала досвідчений мистецтвознавець Софія Скрипник. Між іншим, це вже 74 виставка, яку вона влаштувала в Альберті. Вона — господиня свого сальону, знаного в українських громадах не лише на американському континенті, а й інших країнах світу, в тому числі й в Україні — надала слово колезі, давньому знайомому Олександра Ткаченка, Степанові Мельниченкові. Він коротко розповів про життєвий і творчий шлях гостя і гостинно запросив присутніх оглянути твори мистця, які вийшли з-під його пензля останніми роками.

Хотілося б писати і писати про кожний твір окремо. Бо кожне полотно — це роздуми і муки творчости, виношувані автором протягом тривалого часу, поки вони вляжуться на папері чи іншому матеріялі.

Ось хоча б збірка картин, що уособлює чотири пори року. У кожного мистця своє бачення цих вічних пір року. І кожна по-своєму гарна. Своє бачення і в О. Ткаченка. У нього це — гарна-прегарна дівчина у віночку, українській вишитій сорочці ніби промовляє до нас: „Подивіться, яка гарна". Додамо від себе, як та пора року, яку вона уособлює. По-своєму майстерно і дохідливо показано й зиму. Тут, звичайно, дівчина в теплому кожушку, у хустині, навколо — білий сніг, який, на жаль, в Україні останніми роками почорнів від усього того, що ми робимо, втручаючись у природу. Але так воно було і, дасть Бог, буде колись... До цього й закликає нас автор.

Моя розповідь буде далеко неповною, якщо я хоча б не назову ще кілька творів нашого гостя, що стали окрасою його персональної виставки. Ось хоча б ці: „Колядники", „Мальви", „Закохані", „Дівочі мрії", „Маки" та ін. І знову на них гарні-прегарні дівчата, які, по-моєму, прикрасять будь-яку українську світлицю, внесуть в неї молодість і красу, заряд бадьорости, якщо хочете, передадуть привіт ві нашої неньки-України.

Прочитавши ці рядки, дехто може подумати, що мистець своїми творами пропонує ренесанс укаїнської культури, українського побуту і життя. Ні, це не відродження давно минулого, а те, що зветься Україною, в яку ми віримо, яку любимо і яка з часом стане справді вільною демократичною державою світу. А відносно моїх вражень про виставку, то я їх нікому не нав'язую. Кожний по-своєму може оцінити труд маляра-мистця. Кожний по-своєму може оцінити труд художника і винести свої власні думки. Тим більше, що виставка працюватиме майже місяць у виставочній залі Українського Канадського Архіву-Музею.

Отож гостинно запрошуємо відвідати її. Можу лише сказати: не пошкодуєте!..

З життя нашої школи

Цікавими імпрезами відзначився березень в нашій українській „Рідній Школі" у Філядельфії (директор д-р Олександер Лужницький). Стало звичним в цей період проводити День української літератури, але цього року він пройшов досить оригінально. До нього готувались всі заздалегідь. Підготовлена була виставка літературних творів українською мовою та українських творів іншими мовами. Велику допомогу в цьому подали працівники бібліотеки УОКЦ. Спеціяльно до цього дня учні молодших кляс виконали малюнки, присвячені персонажам української літератури. А також для них проведена рецитація казок „Пан Коцький" Ігоря Качуровського, „Казки про дідову дочку Марусю та бабину дочку Галюсю" Богдана Лепкого, підготовлена вчителькою Надією Петрик. Цікаво пройшли костюмовані вистави — казки „Ріпка" та „Кирило Кожум'яка" для учнів третьої кляси під керівництвом вчительок Роми Кужли та Марії Біди.

Учні від п'ятої до дванадцятої кляс зібрались у великій залі УОКЦ. Вчитель Богдан Тодорів спеціяльно для цього дня написав сценку „Чому важливо знати українську мову" в стилі „живої ґазети", яку розіграли учні старших кляс. На конкретних цікавих і переконливих фактах написана сценка, бо багато колишніх учнів НУРШ і інших українських шкіл черпають користь зі знання української мови і українознавчих предметів. Як, наприклад, штабовий сержант Американської Армії Андрій Міджак, другий Секретар Американської Амбасади в Києві Орест Колибабюк та його дружина Юлія Іхтіярів-Колибабюк, капітан американської Морської піхоти Михайло Бохна зараз є військовим аташе в американській амбасаді у Києві, колишній дорадник президента Реґена, а тепер дорадник Міністерства Оборони України Микола Кравців, суддя в Американському Федеральному Суді д-р Богдан Футей з Клівленду тепер працює в Києві над проєктом Української Конституції, д-р Ляриса Кий та Ярко Кульчицький працювали в Києві представниками Українського Конґресового Комітету Америки під час виборів Президента України та Верховної Ради, навчаючи людей демократичного процесу. Ці конкретні факти переконали багатьох учнів, що важливим є вивчення української мови, як і рівно ж українознавчих предметів у школі.

Оригінально пройшла також панель-дискусія „Чотири Універсали", підготовлена учнями старших кляс під керівництвом учителя Романа Дубенка. Цікаво й змістовно проведено літературний конкурс-гру на зразок „Jeopardy", під керівництвом учительки Дори Горбачевської.

Березень подарував нам, українцям, і всьому світові ґенія — Тараса Шевченка. То ж в НУРШ щорічно не забуваємо „пом'янути незлим тихим словом" Великого Кобзаря.

По-святочному одягнені учні заповнили велику залю УОКЦ. Провідником свята був учень 12-ої кляси Олесь Кий, який підготував вступне слово про Великого пробудителя українського народу. Про Шевченка як поета розповіла учениця 12-ої кляси Наталка Матла, а про Шевченка-маляра — учениця 12-ої кляси Христина Чатирка.

Учні третьої кляси деклямували вірші „Поклін Тарасові" та „Зоре моя вечірняя", „Біля портрета". Гарно прозвучала пісня „Поклін Тарасові" у виконанні дітей передшкілля, співати яких навчила Ірена Зварич і допомогла своєю грою на гітарі. По-акторськи продеклямував „Заповіт" учень 7-ої кляси Юрій Паньків. Пісні „Садок вишневий коло хати" (перша кляса), „Учітеся, брати мої" та „Заповіт" (четверта та п'ята кляси) відспівали учні під дириґуванням Уляни Залінської.

На закінчення свята, як завжди, учні та всі присутні гості виконали український національний гимн.

Галина Клюк

ДОРОГІ ЧИТАЧІ! ШАНОВНІ ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

Чи вам відомо, що завдяки Фондові Відродження України при УНСоюзі зроблено і робиться чимало корисних справ для становлення незалежної, демократичної, правової української держави? На сьогодні цей фонд видав на свої благочинні акції 544,000дол. Ось, наприклад, завдяки цьому фондові УНСоюзу

— Вже четвертий раз УНСоюз вітав у своїй канцелярії на одноденній зустрічі студентів Львівського Інституту Менаджменту, як також фінансово допомагав цій програмі у переведенню її в околиці Філядельфії.

Якщо ви вважаєте, що діяльність УНСоюзу в рамках Фонду Відродження України є справді корисною, то закликаємо вас допомагати своїми посильними пожертвами для її ус-пішного продовження.

Чеки просимо виставляти на Ukrainian National Association – Fund for the Rebirth of Ukraine, 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.

Голова Світової Кооперативної Ради відвідав Австралію

Під час зустрічі в Австралії (зліва, сидять): Оріон Венгринович, Дмитро Григорчук, Мирослав Болюх; зліва стоять): Олег Булка, Богдан Тарнавський, Володимир Гладун, Ярослав Кутний, Роман Лазорко, Андрій Ляхович, Іван Ільків, Степан Косило, Дмитрик Моравський, Михайло Когут

Українська Світова Кооперативна Рада (УСКР) була створена 1973 року. Членами УСКР є: Централя Українських Кооператив Америки (ЦУКА), Українська Кооперативна Рада в Канаді (УКРК), Рада Українських Кооператив Австралії (РУКА), і від 1994 року Національна Асоціяція Кредитних Спілок України (НАКСУ). В діяспорі діє 53 кооператив, з того 50 кредитових, дві забезпеченеві і одна торговельна. Членство доходить до 150,000, а оборотовий капітал до двох біл. дол. В Україні зорганізовано і зареєстровано понад 100 кооператив (т. зв. кредитних спілок).

Першим головою Української Світової Кооперативної Ради був В. Ситник (Канада), другим О. Плешкевич (ЗСА) і третім Д. Григорчук. За редакцією О. Плешкевича видано книжку під заголовком „Українська кооперація діяспори". В 1994 році голова Д. Григорчук зорганізував перший світовий з'їзд українських кооператив в містах Києві і Львові. В цьому році на запрошення Президії ради РУКА він відвідав Австралію.

Українці поселилися в Австралії після Другої світової війни. Більшість новоприбулих приїжджали на дворічний контракт з австралійським урядом. Разом із організацією громадського життя почали організовуватися церкви.

В кожному місті, де живе більша група українців, є народні доми, молодечі організації (СУМ і Пласт), як теж українські кооперативи. Гордістю української громади в Мельбурні є прекрасний дім, збудований місцевою кооперативою. В цьому домі міститься головне бюро генеральної амбасади України, кредитова кооператива Дністер, бюро Ради Українських Кооператив Австралії та інші.

В днях 11-12-го березня 1995 року у приміщеннях кооперативного дому відбувся з'їзд РУКА. Участь у з'їзді взяли представники всіх українських кооператив Австралії і запрошені гості. Вперше були інформативні звіти всіх голів дирекцій окремих кооператив. Дальше слідували дві доповіді, О. Булки і А. Ляховича, на тему „Праця і відповідальність дирекції", і доповідь А. Столяра на тему „Співпраця кооператив та можливість створення центральної кредитової кооперативи". На закінчення голова УСКР Д. Григорчук виголосив доповідь на тему „Українська кооперація в діяспорі й на Україні".

Після доповідей була товариська зустріч. На другий день відбувся кооперативний бенкет у Народному Домі при великій участі українських громадян Мельбурну. Бенкет відкрив голова РУКА М. Болюх. Із доповіддю про 20-літній ювілей виступив Роман Павлишин. Під кінець бенкету Д. Григорчук виголосив святочну промову. Після мистецької частини висвітлено фільм приїзду Президента Кучми до ЗСА (включно з обома промовами Клінтона і Кучми). Слідуючого дня була зустріч з австралійською ліґою, зі священиками і Владиками Іваном Прашком і Петром Стасюком, ЧНІ, як теж інтерв'ю в радіо.

Д. Григорчук відвідав всі кооперативи по більших містах Австралії: „Дністер" в Мельбурні — голова М. Когут, „Карпати" в Сіднею — голова І. Ільків, „Говерля" в Аделайді — голова Т. Андрушко. „Єдність" в Бріcбейні — голова А. Столяр, „Поступ" (торговельна кооператива) в Мельбурні — голова Б. Тарнавський. В кожному місті відбулися зустрічі з австралійськими кредитовими кооперативами, зустрічі з громадянством, відвідини церков, українських організацій, зустріч з дирекціями і інтерв'ю в радіо.

Кооперація в Австралії, яка має 10,000 членів і 70 міл. майна, є передовою громадською організацією. Кооперативи Австралії працюють для громадян і з громадою. Вони видають багато дотацій на українські церкви, школи і організації молоді. Доказом цього є їхню членство (кожний третій українець є членом кооперативи). Кооперативи співпрацюють з УСКР у розбудові кооперативного руху на рідних землях. Вони заздалегідь плянують розвиток на майбутнє, працюючи з українською молоддю.

Н. Н.

Допомога Україні ліками через ЗУАДК

На світлині (сидять, справа): д-р Олександер Білик, Владика Володимир Паска і д-р Наталія Пазуняк; (стоять, справа): Іван Крих, Михайло Ковальчин, інж. Методій Борецький і Степан Гавриш.

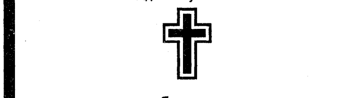
Установи і одиниці, які розуміють пекучі потреби України, що переживає кризу в різних аспектах, намагаються нести їй допомогу. Для цього потрібне не лише зрозуміння проблеми і жертвенність, але й уміння знайти відповідні засоби через зв'язки із джерелами засобів допомоги. Саме такі шляхетні особливості виявив Владика УКЦеркви Володимир Паска, який через утримання зв'язку з католицькими добродійними установами вже четвертий раз осягнув можливість спрямувати велику кількість ліків в Україну. Католицьке медичне місійне товариство має доступ до різних медичних пунктів і приватних фондів. Приватні установи й окремі заможні особи, що саме складають ті приватні фонди, спрямовують свої значні дотації до фірм, які в свою чергу допомагають, згідно з інформаціями згаданого католицького товариства, потребуючим медичної опіки у всьому світі, на всі континенти, включно з Африкою й Азією. Ця акція відзначається тим, що допомогу отримують усі потребуючі люди без огляду на їх віровизнання, расу чи національність.

Отже — це дійсно гуманітарна допомога. Згідно з бажанням Владики В. Паски, ця допомога йде через ЗУАДК з огляду на те, що ЗУАДК має адреси лікарень, куди треба спрямувати ліки. Отож Владика передає ліки до ЗУАДК через Американський фонд за демократію. ЗУАДК, натомість, інформує за адресами, куди йде дане карґо й оплачує кошти цієї пересилки. Розуміється, ЗУАДК зобов'язаний допильнувати, щоб дане карґо було розприділене через представництва ЗУАДК в Україні чесно, щоб ліки не дісталися на „чорний ринок". Щоб даний дар з ліками на суму 2,293,000 дол. дістався до лікарень, визначених представництвами ЗУАДК в порозумінні з Екзекутивою ЗУАДК. Представник з Екзекутиви ще особисто допильновує вручення ліків. Це виконала саме Роксоляна Сіра, яка особисто перевіряла цю доставу. Попередні посилки ліків були на суму 1,758,000 дол. і на 850,000 дол. Разом вислано ліків в Україну на суму 4,851,000 дол.

Наші читачі повинні бути свідомими того, що лише через діяльні і жертвенні установи, якою є ЗУАДК, можуть здійснити таку велику допомогу Україні.

Н. П.

ЦЕНТРАЛЬНА УПРАВА
ОРГАНІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОГО ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ
З глибоким жалем повідомляє все членство ОДВУ і українську громаду, що 4-го травня 1995 р. відійшов у вічність

бл. п.

СТЕПАН БІЛИЙ

народжений в Чорному Острові на Львівщині 1911 р., інженер, механік-технолог, абсольвент політехніки у Варшаві та політехніки в Бреславі, Німеччина.

Провідний член ОДВУ, голова Окружної Управи ОДВУ в Миш., колишній містоголова ЦУ ОДВУ, кол. тереновий провідник ОУН в ЗСА, діяльний в освітній системі — голова т-ва „Рідна Школа", голова батьківського комітету школи українознавства в Дітройті, член Управи УАКРади, член Управи т-ва інженерів та Управи т-ва „Самопоміч", член Патріярхального т-ва, член Культурно-Громадського Клюбу.

ПАНАХИДА відбулася 5-го травня 1995 р. в Гемтремк Миш.

ПОХОРОНЕНИЙ 6-го травня з церкви Непорочного Зачаття ПДМ на цвинтар Монт Олівет в Дітройті, Миш.

Родині і членству ОДВУ висловлює співчуття

Вічна йому пам'ять!

ЦУ ОДВУ

Ділимося сумною вісткою з рідними, приятелями і знайомими, що 5-го травня 1995 р. відійшла у вічність на 99-му році життя наша найдорожча МАМА, улюблена БАБЦЯ і ПРАБАБЦЯ

бл. п.

ПАВЛИНА з ЕЛИЇВИХ КЛИМ

Нар. 1897 р. в м. Копичинці на Тернопільщині, учителька на рідних землях і в Польщі.

ПАНАХИДА відбулася в неділю 7-го травня в похоронному заведенні Кардинала в Торонто.

ПОХОРОННІ відправи відбулися в понеділок 8-го травня в соборі св. Миколая. Тлінні останки похоронені на цвинтарі Mt. Hope в Торонто, біля мужа б. п. Андрія Клима, який помер 6-го травня 1975 р.

Залишились в смутку:

дочки	— ТАНЯ з мужем д-ром БОГДАНОМ ОСАДЦОЮ
	— АКА з мужем д-ром КОНСТАНТИНОМ ПЕРЕЙМОЮ
син	— арх. ЮСТИН КЛИМ з дружиною ЖАКЛІН
внуки	— ІРМА з мужем ТОМОЮ ПЕЙН
	— КОРНЕЛЬ ОСАДЦА
	— МАРКО ПЕРЕЙМА з дружиною АҐНЕС
	— ВАКА з мужем СКОТОМ ФЕРРАРА
	— ХРИСТИНА з мужем РОБЕРТОМ ОНІЛЬ
	— МИХАЙЛО КЛИМ
	— ПАВЛО КЛИМ
	— НАТАЛКА КЛИМ
	— МАРКО КЛИМ з дружиною АНІ
правнуки	— НАТАЛКА і МИКОЛА ПЕЙН
	— ПАВЛІНКА, МАРЯНА, СОФІЙКА, КОНСТАНТИН і МАКСИМІЛЯН ПЕРЕЙМА
	— СОФІЙКА і ДЖЕКІ ФЕРРАРА
брати	— о. ЯРОСЛАВ ЕЛИЇВ
	— ЗЕНОН ЕЛИЇВ з родиною
сестра	— ДАРІЯ КАРПІНСЬКА з родиною
племінник	— МИРОН КУШНІР з родиною
шваґер	— ЯРОСЛАВ КЛИМ з родиною

та ближча і дальша родина в Канаді, ЗСА та Україні.

НЮЙОРКСЬКИЙ ПОСАДНИК Рудолф Джуліяні підтвердив минулого четверга, 18-го травня, що буде змушений зробити ще більші зменшення міських видатків, якщо не отримає допомоги від стейту. Він також перестеріг, що додаткові зменшення „дуже а дуже серйозно відіб'ються" на місті. Одначе провідники Міської ради уважають, що це є тільки хитрим політичним потягненням і твердять, що намагатимуться перешкодити будь-яким додатковим зменшенням.

У світлу пам'ять М. Стельмах

З глибоким жалем і невимовним болем серця повідомляємо всю українську спільноту в діяспорі, що 19-го січня 1995 року, після довгої і тяжкої недуги, з волі Всевишнього відійшла у вічність на 76-му році свого труДолюбного життя член організації Українського Визвольного фронту і заслужена громадська діячка в Балтиморі, Мд., наша найдорожча дружина і мама, св. п. Марія Стельмах, з дому Воляник.

Марія народилася 22-го серпня 1919 року в селі Конюшків, повіт Броди, в побожній і патріотичній великій родині Воляників, Івана й Анни, з дому Вишницької. Господь Бог поблагословив Івана й Анну Воляників шістьма добрими дітьми: Василем, Степаном, Романом, Михайлиною, Софією і Марією. Вже змалку батьки влили в невинні серденька своїх діточок щиру любов до Всевишнього і рідного народу. Завдяки релігійному і патріотичному вихованні, бажанням дітей було з любов'ю посвятити своє життя Богові й Україні. І пішли вони цим вибраним прямим життєвим шляхом служіння Вічній Правді і своїй дорогій поневоленій Батьківщині. Вже від молоденьких літ Марійка належала до Марійської Дружини, була членом читальні „Просвіта", товариства „Луг", самоосвітнього гуртка, а відтак Організації Українських Націоналістів, де сумлінно виконувала обов'язки зв'язкової. Під час війни, з другим наступом комуномосковської навали на Україну в 1944 році, родина Воляників зі сльозами в очах попрощали рідну землю і подалася в невідому дорогу на захід. Крізь воєнну хуртовину Марія з родиною замандрувала в Німеччину і в 1945 році поселилася в таборі переміщених осіб в Ляндсгуті, Баварія. В Ляндсгуті Марія була активним членом Спілки Української Молоді, виконуючи обов'язки ланкової.

В 1948 році я запізнався з Марією, яка мала псевдо „Калина", на відправі тереневого проводу ОУН, а 19-го лютого 1949 року ми одружилися і 46 років прожили подружнім життям. Ми виховали двоє гарних і добрих дітей, Галину і Романа, які народилися в Америці. Мама Марія огортала їх безмежною материнською любов'ю. 1949 року ми приїхали до Америки і поселилися в місті Балтиморі, Мд. Ми скоро зустріли сумівців і сумівок, знайомих нам з Німеччини, так що не дуже довго треба було чекати до заснування місцевого осередку СУМ. Ми ввійшли до ініціятивного комітету, який на установчих зборах в 1950 році заснував Осередок СУМ ім. 1-го Листопада в Балтиморі. Покійна була в управі та виховницею в місцевому осередку СУМ, також була виховницею на таборі юнацтва в оселі СУМ в Елленвілі. 18 років працювала на оселі СУМ в Елленвілі в кухні, як кухарка, не задля гроша чи слави, а з любови і посвяти для рідної молоді, і за це одержала нагороду — грамоту і золоту медалю від Головної Управи СУМ. Так само була покликана до ініціятивного гуртка заснування 14-го Відділу ООЧСУ, де постійно входила членом управи в ролі жіночої референтки.

Щодо заснування Об'єднання Жінок Оборони Чотирьох Свобід України в Балтиморі, це не було легкою справою. Покійна Марія два рази запрошувала св. п. Уляну Целевич і Славу Стецько, щоб їх переконати у доцільності заснування ОЖ- ОЧСУ в Балтиморі. Марія знайшла добрих подруг, які погодилися стати членами ОЖ-ОЧСУ. Св. п. Уляна Целевич при мені сказала до Марії: „Подруго Маріє, мусиш прийняти на себе обов'язок головства ОЖ-ОЧСУ!" Мені сказала: „Друже Володимире, поможіть їй у тій справі!" І так сталося, що 1973 року засновано Відділ ОЖ-ОЧСУ в Балтиморі і через 22 роки очолювала його, як голова, св. п. Марія Стельмах. Постійно вона була членом Головної Управи ОЖ-ОЧСУ в Ню Йорку.

Про всю цю працю і діяльність св. п. Марії на терені міста Балтимор в цьому короткому спомині годі описати. Вона і її подруги з ОЖ-ОЧСУ в Домі Молоді доконували великих діл. Їм допомагали члени 14-го Відділу ООЧСУ. Подруга Марія була невтомною, витривалою працівницею на народній ниві. Жодне доручення не було для неї затяжким — це випливало з багатства її душі, що бажала дати свій вклад в життя української громади. Вона з захопленням здійснювала свої корисні задуми і почини. Залюбки співала в хорі ООЧСУ і в хорі церковному, прикрашуючи їх своїм м'яким, ніжним, милозвучного тембру шовково-оксамитним альтом. З її ясних очей випромінювала мудрість, доброта і шляхетність, вилонювало тепло душі і довір'я. Мала кришталево чистий характер і крицеву, незламну волю.

Ще хочу згадати, що моя покійна дружина Марія відзначалася трьома особливими прикметами: в неї на першому місці стояла молитва, праця і читання книжок та преси. З окупованої і пограбованої рідної землі поруга Марія винесла у своєму зболеному серці невмирущі святі ідеали і надхненно їх обстоювала в рядах ОУН. Защеплена в її серці любов до рідного народу та ідея служіння Богові й Україні соняшними промінчиками ясно просвічували в її житті. Вона ніколи не покинула своїх обов'язків. До кінця свого життя гордо стояла на своїй почесній життєвій стійці, будучи берегинею добра і краси та культурних надбань нашого народу. Вона тихо горіла, як ясна свічка віри, надії і любови до Бога і до своєї розп'ятої нескореної матері-України. Постійну наснагу до життя, праці і терпіння черпала вона з невичепного джерела цілющого бальзаму, який вигоює душевні і тілесні рани. Цим ліком-бальзамом була для неї щира молитва, сильна, непохитна віра в Господа Бога і Його святу Правду, та любов і посвята для України. Вона добре розуміла слова геніяльного Івана Франка: „...Кожний думай, що на тобі міліонів стан стоїть, що за долю міліонів мусиш дати ти одвіт..."

Коротко перед своєю смертю, після півстолітньої муки-розлуки з рідним краєм, будучи вже дуже ослабленою, в серпні 1994 року Марійка поїхала ще в Україну, щоб зложити свій останній, прощальний ніжний поцілунок найдорожчій рідній землиці, яка її зродила і виростила. Ти дуже щасливою почувалася, Маріє, що могла хоч раз побачити чарівну красу рідного краю! Нехай грудочка землі, привезена з рідного села, теплою материнською любов'ю огорне Твоє наболене серце в домовині. Прощай, моя прекрасна квітуча „Калино" з минулих днів неповторної весни! Спи спокійно, бо наша найдорожча Україна є вільна. Вимолюй у Всевишнього ласки єдности і любови для нашого рідного витерпілого люду! Мені тепер залишилася важка розлука і безпросвітна туга на самоті. Настала пора до роздумування і перегляду прожитого життя.

Похорон моєї найдорожчої покійної дружини відбувся 21-го січня, в соняшний день, і випав величаво. Численна українська громада тепло її попрощала і віддала їй останню прислугу, відчуваючи болючу втрату і ту прогалину, яку вона по собі залишила. На цвинтарі і на поминальній тризні було аж дев'ять щирих промовців, які гідно звеличали її чесноти і заслуги. Місцевий парох о. Михаїл Михлик, зворушливо відправив похоронні Богослуження в похоронному заведенні, в місцевій українській католицькій церкві св. Архистратига Михаїла і на парохіяльному цвинтарі, та виголосив дуже гарні, змістовні прощальні проповіді.

Останньою волею світлої пам'яти Марії Стельмах було, щоби перевести збірку пожертв на нашу місцеву церкву і на Організацію Українських Націоналістів, до якої вона належала від 1942 року.

Завдяки великій чисельній громаді і членам родини, збірщики — Андрій Чорний, з церковного комітету, зібрав 1,595 долярів, і друг Степан Поліщук, від ОУН, зібрав 1,150 долярів.

Хочемо подякувати всім, що допомагали нам переносити цей безмежний біль з приводу втрати нашої найдорожчої покійної.

Складаємо щиру подяку о. парохові М. Михликові за душевну опіку і потіху, якої він уділяв їй у терпіннях під час недуги, за уділення їй останніх св. Тайн, відправлення похоронних богослужень та за зворушливі прощальні проповіді в церкві і на цвинтарі.

Дуже дякуємо нашій родині з Клівленду та всім приятелям і знайомим за св. Служби Божі, молитви і слова потіхи, висловлені особисто, письмово і телефонічно. Дякуємо всім за відвідини покійної вдома і в лікарні, за щирі слова співчуття і потіхи, за всі добрі діла християнського милосердя, виявлені нам в часі наших найбільших терпінь.

Дякуємо всім, що взяли участь в похоронних обрядах, за квіти, молитви, пожертви, на св. Служби Божі і на добродійні цілі, як і рівнож збірщикам пожертв та численним промовцям, які попрощали покійну теплими словами, виряджаючи її в дорогу до вічности. Нехай Предобрий Господь Бог щедро винагородить всіх, хто чим-небудь причинився до останньої прислуги незабутній покійній слугині Божій Марії.

Господь покликав мою покійну дружину Марію до звіту з її працьовитої діяльности. Своє життя і діяльність вона закінчила 19-го січня 1995 року. Тяжка недуга перемогла сильну волю до життя і праці та незламний характер незвичайної жінки-патріотки, яка присвятила все своє життя для Бога й України. Хай пам'ять про неї в наших організаціях Визвольного Фронту буде вічною! Вічна і славна їй пам'ять! — на те вона собі заслужила.

В безмежному жалю
і болю — чоловік
Володимир з дітьми

Розглянуто...

(Закінчення зі стор. 1)

До третьої групи належать країни, які вільно допускають подвійне громадянство, зокрема, Англія, Франція, Еспанія та інші.

Міністер у справах національностей, міґрації та культів Микола Шульга зазначив, що в Україні появилися категорії людей з новим правовим статусом. Раніше всі були громадянами СССР, а тепер багато з них мають громадянство тієї чи іншої країни, або стали особами без громадянства. Особливо багато таких категорій у Криму. Крім того, велика хвиля міґраційних потоків , так званих утікачів з різних країн, вимагає впровадження нових законів. Насправді це люди, які не підпадають під категорію втікачів, вони прибули в Україну переважно нелеґально і серед них 30,000 дітей.

ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ!

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ЕМІЛІЯ МАДИЛУС, членка УНС Відд. 45 Т-ва „Любов" у Філядельфії, Па. Померла 24-го листопада 1995 р. на 72-му році життя. Членом УНС стала 1949 р. Залишила у смутку брата в ЗСА, брата і сестру в Україні. Похорон відбувся на цвинтар National Shrine Mausoleum у Вашінґтоні, Д. С.

Вічна Їй Пам'ять!

Секр.

ОЛЕНА КОЧІРКА, член УНС Відд. 264, Т-ва Українськьий Тризуб в Карнеґі, Па. Померла 19-го січня 1995 року на 78-му році життя. Нар. 21-серпня 1916 року в МакКіс Рокс, Па. Членом УНС стала у січні 1943 р. Залишила у смутку сина Івана, невістку Джеорджіні, двох внуків, одного правнука, сестер Катерину Фечак і Агнес Гарабі. Похорон відбувся 23-го січня 1995 р. на цвинтарі св. Марії в МакКіз Рокс, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ПЕТРО ІВАН БІДЕЙ, член УНС Відд. 62, Т-ва „Згода" у Філядельфії. Помер 14-го січня 1995 р. на 72-му році життя. Нар. 12-го серпня 1922 р. у Філядельфії, Па. Членом УНС став у 1940-му році. Залишив в смутку двох синів: Михайла і Івана і 4 внуків. Похорон відбувся 18-го січня 1995 року на цвинтарі св. Марії, Факс Чейс в Рокледж, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Василь Ванилків,

РОМАН СЕНЧУК, член УНС, Відд. 445, Т-ва ім. Т. Шевченка у Вінніпеґу. Помер 27-го грудня 1994 року на 78-му році життя. Нар. в 1916 році в Станиславові, Зах. Україна, членом УНС став 31-го грудня 1959 року. Залишив у смутку дружину О. Сенчук, доню О.Паркасевич, зятя Ю. Паркасевич, внука А. Паркасевич. Похорон відбувся 30-го грудня 1994 р. на цвинтар Всіх Святих у Вінніпеґу, Манітоба, Канада.

Вічна Йому Пам'ять!

С. Геврик, секр

МАРІЯ ФОКІЯ, членка УНС, Відд. 259, Т-ва Народження св. Діви в Чикаґо, Ілл. Померла 31-го січня 1994 року на 83-му році життя. Нар. 1911-му році в Чикаґо, Ілл. Членкою УНС стала 1933 року. Залишила у смутку сина Роджера (Деббі), внуків Михайла А., Матвія, Чарлі, сестру Катерину Венкус. Похорон відбувся 3-го січня 1995 року на цвинтарі св. Марії в Евеґрін, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

Джулія Луглік, секр.

ІВАН ЧАРТОРИНСЬКИЙ, член УНС Відд. 204. Помер 30-го січня 1995 р. на 80-му році життя. Нар. 1-го травня 1914 р. Україна. Членом УНС став 1970 р. Залишив у смутку дружину Франкойз Чарторинську, дочку Марію Різзо і зятя Джо Різзо, 2-ох внуків, синів Богдана Чарторинського з дружиною Джойсі і з трьома внуками, Володимира Чарторинського з дружиною Арленою і двома внуками. Похорон відбувся 2-го лютого 1995 р. на цвинтар Mt. St. Mary's, Флашінґ, Н. Й.

Вічна Йому Пам"ять!

секретар

ВОЛОДИМИР БАРБАДИН член УНС Відд. 76 Т-ва УНА в Ньюарку. Помер 29-го січня 1995 р. на 73-му році життя. Нар. 1921 р. в Ярославові, Україна. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку жінку Анну, доньки Розалію Шерман, Марійку Міллюр, Христину Биц, Ганю Мекнеллі, сина Івана 12внуків і п'ять правнуків, брата Петра і сестру Ірину Шуманську на Україні. Похорон відбувся 2-го лютого 1995 р. на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Секр.

ГАЛИНА ПАРАХОНЯК членка УНС, Відд. 375 у Філядельфії. Померла 30-го жовтня 1994 р. на 92-му році життя. Нар. 1902 р. в Болехові, Україна. Членкою УНС стала 1951 р. Залишила у смутку дочку Ярославу Рубель. Похорон відбувся 3-го листопада 1994 р. на цвинтарі Факс Чейс у Філядельфії.

Вічна Їй Пам'ять!

Секр

КАЮТА СТЕФАН член УНС Відд. 217 Т-ва Святого Йосафата в Рочестері, Н.Й. Помер 1-го лютого 1995 р. на 74-му році життя. Нар. 25-го листопада в Україні. Залишив в смутку дружину Марту Ракута, три дочки Донну Манфред Сасгс, Марію Ракуту, Моніку Деан, трьох внуків Манфред мол., Реґіна Сасгс, Дона Деан, одного правнука, багато родини на Україні і союзову громаду. Похорон відбувся 3-го лютого 1995 р. на цвинтарі Святого Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

ВАСИЛЬ ДЕМБИЧ член УНС, Відд. 445 Т-ва ім. Т. Шевченка у Вінніпеґу, М. Б., Канада, помер 11-го травня 1994 р. на 79-му році життя. Нар. 31-го грудня 1914 р. у селі Прокопник, Україна. Залишив у смутку дочку Марію Фрізин. Похорон відбувся 16-го травня 1994 р. на цвинтарі Всіх Святих у Вінніпеґу, Манітоба.

Вічна Йому Пам'ять!

С. Геврик, секр.

ПЕТРО ГУМЕ член УНС Відд. 361, Т-ва „Дністер" в Ню Йорку. Помер 5-го грудня 1994 р. на 89-му році життя. Нар. 14-го червня 1905 р. в Україні. Членом УНС став 1944 р. Залишив у смутку сина Ґералда Ґуме та дочку Ольгу-Андрес, трьох внучок Дженіфер, Лісу та Ґелену і одного внука Івана. Також правнука Рояна. Похорон відбувся 7-го грудня 1994 р. на українському православному цвинтарі св. Андрія у С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Ольга Літепло, секр.

ПЕТРО БОГДАН БРАМА член УНС Відд. 399 Т-ва „Леви" в Чикаґо, Ілл. Помер 29-го грудня 1994 р. на 69-му році життя. Нар. 1925 р. у Винниках, біля Львова, Україна. Членом УНСоюзу став 1971 р. Залишив у смутку чотири дочки: Ірену Боднар з мужем Стефаном, Адріяну Браму, Лесю Житяк з мужем Володимиром, і дітьми Лорою і Мішел і Христину Браму з дочкою Аріолою. Похорон відбувся 31-го грудня 1994 р. на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Роман Б. Припхан, секр.

ІВАН СТАШКО член УНС Відд. 422. Т-ва ім. С. Петлюри у Філядельфії, Па. Помер 25-го вересня 1994 р. на 88-му році життя. Нар. 6-го вересня 1906 р. в Раві-Рускій, Україна. Членом УНСоюзу став 1968 р. Залишив у смутку жінку Теклю Сташко і дочку Анну Сташко. Похорон відбувся 1-го жовтня 1994 р. на цвинтарі св. Марії, в Дженкінтавн, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Василь Ґетлицький, секр.

✻ ПРАЦЯ ✻

✻ FUNERAL DIRECTORS ✻